

Finnmarkslöpet 1000, 2006 ett sätt att uppfylla Siberian Huskyns standard

Efter ett lite för optimistiskt uttalande i en intervju i Polarhunden bestämde jag mig sommaren 2005 för att köra Finnmarkslöpet 1000 kilometer. Varför gör man något så vansinnigt som att stå på släde dag som natt i 1060 kilometer? Jo, det långa Finnmarkslöpet är klassificerat som den största utmaningen för förare och slädhundar i Europa. Dessutom, när man håller på med siberian husky vill man också pröva hur väl hundarna lever upp till rasstandarderna. I standardens första avsnitt står det

att hunden ska klara att förflytta lätt last över stora avstånd i ett moderat tempo. Finnmarkslöpet borde därför vara ett mycket bra sätt att testa siberian husky på.

I ett lopp som det långa Finnmarkslöpet kan man bara starta när föraren är kvalificerad för detta och det är en fördel om hundarna har erfarenhet från andra långlopp. Alla hundarna i mitt spann hade fullföljt Femundlöpet 500 och Polardistans minst en gång. Den äldsta hunden i träning var åtta år och den yngsta hade fyllt tre i december. Då jag inte är någon ungdom längre, visste jag, att skulle jag köra Finnmarkslöpet så var det "nu eller aldrig". Träningen påbörjades den första augusti med 10 kilometer som utgångspunkt. I slutet av februari hade hundarna 470 mil i benen.

Jag hade 16 hundar i träning och för att starta krävs 14 hundar.

Vi var nöjda med att kunna resa upp till Alta med 16 hundar och sedan där bestämma vilka som skulle starta i tävlingen. Spannet bestod av Nathan av Vargevass, Barney av Vargevass, Desmond av Vargevass, Sietske av Vargevass, Pigen av Vargevass, Ewok av Vargevass, Eddie, Bayly av Vargevass, Exxon av Vargevass, Goofy, Sujozov av Vargevass, Lasse av Vargevass, Putin

av Vargevass och Grubian av Vargevass. Vi var det enda renrasiga spannet i det långa Finnmarkslöpet.

Starten gick mitt i Alta centrum lördagen den fjärde mars. Bara de första 18 kilometerna till omstarten skulle visa vara en utmaning. Vi blev inte upplysta på förarmötet att det var en svår bana och att det därför var tillåtet att gå ut med ett mindre spann till omstarten där res-

terande hundar kunde sättas in. Jag startade med mitt fulla spann av 14 vilda hundar. I min lätta och ostabila tävlingssläde hade jag en passagerare som var 190 cm hög och 130-140 kg tung. En kilometer efter starten stupade spåret brant nedför mot Altaälv med några 90 gradiga kurvor. "Det här kan bara gå galet." I en av kurvorna i den branta nedförsbacken hamnade vi med släde, passagerare och de fyra bakersta hundarna på fel sida av en stor björk som stod vid sidan av spåret. Krocken blev så hård att nacklinorna till de fyra hundarna gick av. Pigen kastades ur selen. Det här var långt ifrån en drömstart. Två av de fyra hundarna blev de två första som togs ur tävlingen.

Lyckligtvis fick vi inte någon liknande otur på

det 1000 kilometer långa spåret. Banan var varierad och jag och hundarna fick några fantastiska naturupplevelser. Att vara ute så länge, långt från all civilisation, gör att förhållanden till hundarna får en extra dimension. Särskilt när det var mörk ute och jag var långt ute på fjällvidderna kände jag mig liten i det oändliga landskapet. Då uppstår en stark relation mellan förare och hundarna. "Tillsammans klarar vi jobbet."

Det långa Finnmarkslöpet har 13 etapper, sträckorna varierar mellan 53 kilometer till 135 kilometer. På en av de längsta etapperna mellan Neiden och Kirkenes, halvvägs i tävlingen, hade jag två hundar i slädsäcken. Precis som på alla andra tävlingar är faran för smittsam diarré stor. Mitt spann blev inte heller förskonat. Jag blev tvungen att ta fyra hundar ur tävlingen på grund av magsjuka. I Kirkenes beslutade jag mig för att prioritera att vila för att vi skulle orka fullfölja loppet. Detta var nödvändigt, dels för hundarnas skull men allra mest för min skull. När jag kom till Kirkenes efter 525 kilometer hade jag sovit totalt i sex timmar på tre nätter, inklusive den obligatoriska vilan. Under den 16 timmar obligatoriska vilan vid den tidigare checkpointen i Neiden hade hundarna totalt fått vila i cirka 12 timmar. Jag som förare fick vara glad att få sova i tre timmar efter att allt skötsel och omvårdnad av hundarna var avklarad. Jag använde dubbelt så lång tid på uppgifterna vid checkpointerna än de andra förarna. Detta resulterade i kortare vila både för mig men även för hundarna.

Vädret var tämligen kallt fram till sträckan mellan Neiden och Kirkenes. Alla mina konkurrenter körde sina hundar med täcken, då många fick problem med förfrysningar på sina

hundar. Mina hundar trivdes bra. Innan hade kylan inte gjort mig något, men nu fick jag problem med mina fingrar. Jag hade förfrusit dem i början av loppet då temperaturen sjönk ner till -40 grader. För mig var det en lättnad när temperaturen

började stiga när jag var klar att starta ut från Kirkenes. Jag startade den 522 kilometer långa tillbakavägen från Kirkenes till Alta med nio hundar. Humöret var på topp trots att spannet var reducerat. Nathan fick gå i singelled och han tog på sig jobbet ansvarsfullt. Vi kämpade vidare över fjället i starkt snödrev och utan spår, men nu var vi på väg "hem" och det gav en kick.

Spannet gick bra och hade fint flyt. Det kändes bra att hundar fortfarande var så motiverade. Att komma tillbaka till Alta och att ha en fin upplevelse var nu det viktigaste. Att det var

en tävling spelade inte längre någon roll. Att slå konkurrenterna eller att bli slagen hade inte längre någon betydelse. Att klara oss igenom den här distansen, det tuffa landskapet, det kyliga vädret, de otaliga branta uppforsbackarna och den fruktansvärda utmattningen, det var utmaningen och målet att klara av.

En stor ljuspunkt var att komma till varje checkpoint där jag och hundarna blev mötta av de trevliga funktionärerna, veterinärerna och mina handlers. När jag kom till Varangerbotn på kvällen var spåret den sista kilometern över isen på båda sidor upplyst av islykter. Jag blev i synnerhet mycket imponerad över de frivilliga insatserna för att skapa ett trevligt arrangemang.

Vid den sista checkpointen i Karasjok hade jag en rolig pratstund med kollegan föraren Don Lyrek från USA. Han har kört Iditarod flera gånger. När vi fått vår mat serverad och blev masserade av våra handlers, funderade vi över att det var vi som stannade längst vid checkpointerna. Vi utnyttjade de fina funktionerna och våra handlers maximalt. Vi visste att så fort vi kom i mål skulle detta ta slut. Om vi kom in just för banketten på lördagskvällen skulle detta vara helt optimalt, då hade vi fått ut det mesta av tävlingen.

Klockan halv tio på fredagskvällen och efter den åtta timmar obligatoriska vilan gjorde jag mig klar för att gå ut på de sista 138 kilome-

trarna till Alta. Hundarna mådde bra undantaget Ewok som hade drabbats av kraftig diarré. Han hade utfört ett kanonjobb hittills men jag ville inte belasta honom i onödan så jag tog honom ur tävlingen. Jag lämnade Karasjok med de åtta kvarvarande, Nathan, Sietske, Desmond, Barney, Grubian, Sujozov, Putin och Goofy. Målet var nu inte långt borta. Vi upp-

levde en fantastisk soluppgång och dagen skulle bjuda på strålände väder. Hundarna gick segt då det var mycket varmt och spåret var moddigt. De sista kilometrarna före målet kände hundarna igen sig och ökade farten. Klockan var närmare tio i tolv på förmiddagen när vi kom i mål till

stora applåder. En folkmassa på 300-400 personer hade samlats sig vid mållinje där prisutdelningen skulle ske. Det var fint med en så *entusiastisk mottagning*. Efter att ha varit ute i sex dagar, 23 timmar och 48 minuter kom vi in på en 13 plats av 23 startande. Vi kom in åtta timmar före banketten. Lyrek hade en ännu bättre timing och hann till banketten med knapp marginal.

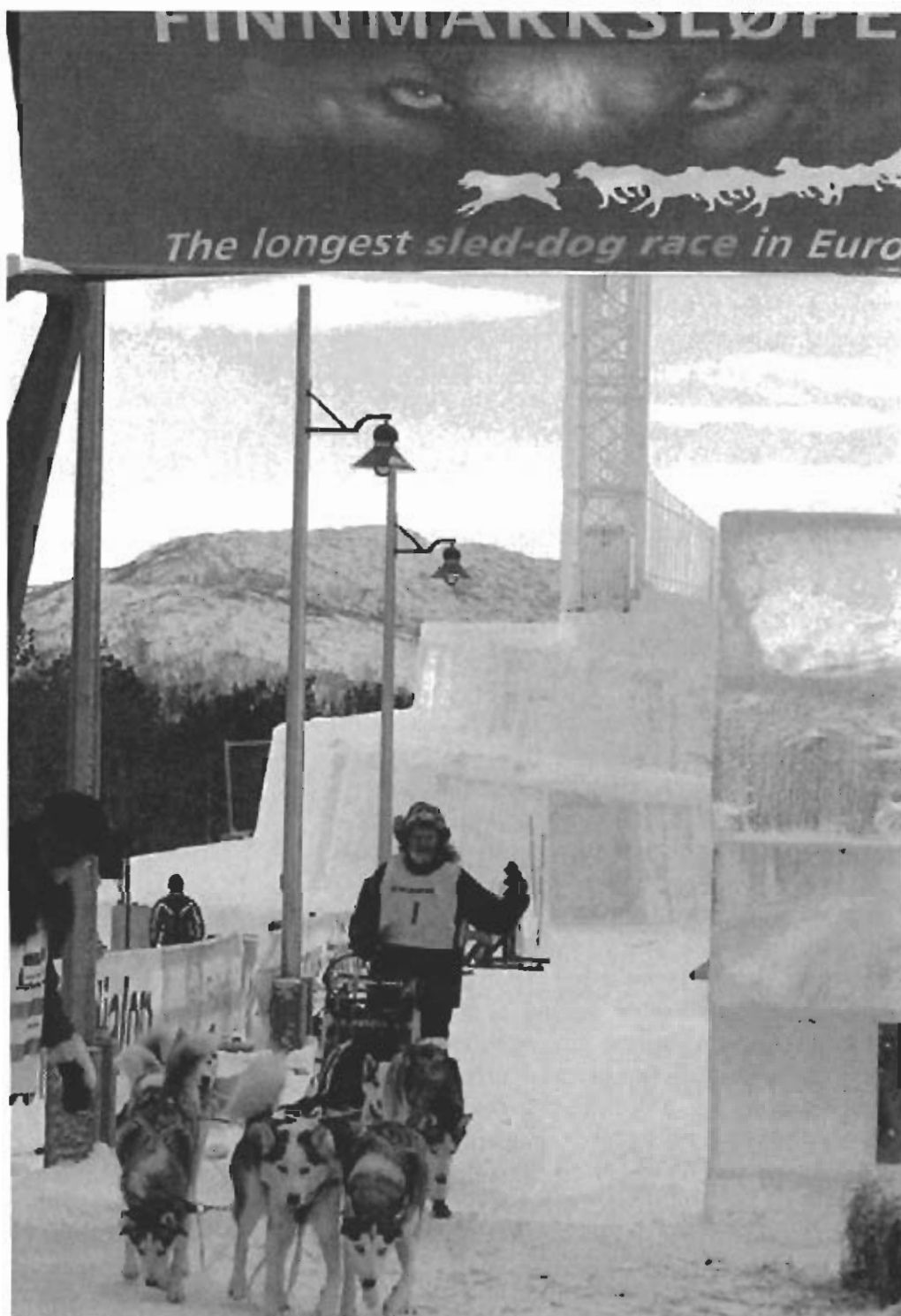

En slutsats är att jag kan rekommendera Finnmarkslöpet som en stor utmaning både för förare och också hundar, inte minst för sibirian huskies. Man ska komma ihåg att nivån på Finnmarkslöpet 1000 är på världsnivå. Hundarna har visat att de klarar av de påfrestningar som de ursprungligen var avsedda för. Någon gång slog mig tanken att jag borde ha varit 20-30 år yngre och dito kilon lättare då detta hade gjort det mer roligt både för hundarna och för mig som förare. Med tanke på detta tycker jag att hundarna gjorde ett kanonbra jobb som drog mig och utrustning i över 100 mil. Tack!

Tack också till mina handlers, sambo Eveline samt Annica och Nisse Uppström. Tack till kennelns sponsorer som hjälpte att göra tävling möjlig SPHK Nedre

Norra, NSHK, Purina Dogman, Ateljé Nymånen, Sporthallens Festservice samt alla Siberian Husky vänner som sponsrade hundar.

/Karsten Grönås

För mer info om Finnmarkslöpet se:

www.finnmarkslöpet.no

www.workinghusky.com Hemsida till Matti Holmgren som körde FL500, se även artikel längre fram i denna sammanställning.

www.vargevass.com Vår egen kennelsida med journal över löpet